

in
yt
as
in
tä
ja
n-
er
er
ur
n-

Mainos-Tv:n sarja "Naisia ilmassa" muodostuu kahdesta ohjelmasta. Ensimmäinen osa "Ohjaimissa" esitetään keskiviikkona ja toinen osa "Varjon varassa" 16. 8. Edellinen niistä kertoo lentämistä harrastavista ja jälkimmäinen laskuvarjohyppäjä tekevästä naisista.

Marja Mäkelä

— nykyisin Jauhi

Onnistunut hyppy korvaa arkipäivän murheet

— Kun akkapoka hyppäsi, pläkölle pääsi vain yksi; muille tuli käpykeikka, tuumasi laskuvarjohyppääjä ystävällisesti naispuolisista tovereistaan. Pienestä vinoilusta huolimatta kavereita ollaan ja todella reiluja kavereita, vahvistavat naishyppääjät. Kun vaikea paikka tulee eteen, ovat pojat aina valmiita auttamaan ja neuvomaan.

Suomen Laskuvarjokerho perustettiin kaksitoista vuotta sitten, mutta ensimmäiset harrastajat pääsivät hyppäämään vasta kaksi vuotta myöhemmin. Nykyisin kerhoja on jo parikymmentä, mutta harrastusmahdollisuudet ovat vieläkin melko heikot. Konekalusto on kehnoa, konet pieniä ja hitaita, ja ainoastaan Malmin ja Porin kerholla on oma kone. Maan ainoa harjoitushalli sijaitsee Utissa. Asianharrastajia on tällä hetkellä vajaa kolme sataa ja heistä naisia kolmekymmentä. Lupakirjan saaneita hyppääjiä on yhdeksänkymmentä, ja tässä joukossa naisia on neljä. Jos haluat päästä kokeilemaan, miltä tuntuu liidellä vapaasti ylilmoissa, menet ensin kursseille. Kurssiin — ja kurssihintaan 350 markkaa — kuuluu tutustumislento, 40 tuntia teoriaopetusta, kymmenen tuntia varjon pakkausharjoituksia, kaatumisharjoittelua, turvallisuusmääräysten opiskelua sekä kolme hyppyä. Kurssi kestää noin kuukauden verran, arki-iltaisain opiskellaan teoriaa ja viikon loppuisin sitä varsinaista hyppäämisen tekniikkaa.

Kun 60—70 hyppyä on takana, saat lupakirjan, mikäli olet onnistunut varsinaisessa tes-

tissä, sprialihypyssä. Tämä hyppy tuntuu ainakin maallikon mielestä melkoiselta suoritukselta: hyppy 2000 metristä, vapaassa pudotuksessa kymmenen sekuntin aikana täyskäännös kuusi kertaa oikeaan, kuusi vasempaan. Sen kun hyppäät linjakkaasti, onkin lupakirja lähes taskussa ja voit ryhtyä kilpailemaan.

Kilpaillaanpa tarkkuudessa: 750 metristä suunnistus kymmenen sentin pläkölle tai korkeintaan kymmenen metrin päähän siitä. Taitohyppy hypätään 2 500 metrin korkeudesta ja 30 sekuntin vapaan pudotuksen aikana tehdään liikesarja voltteja, käännöksiä ja muita taidonnäytteitä. Relatiivihyppyihin eli ilmasukelluksiin osallistuu useampia henkilöitä yhtäaikaan. Hyppykorkeus on vähintään 3 500 metriä ja vapaan pudotuksen aikana muodostetaan kuvioita, kohdataan ja ohitetaan; siis jonkinlaista kuvio-kelluntaa ilmatilassa.

Jokainen hyppy maksaa viisitoista markkaa ja jos aikoo hankkia omat varusteet, saa varjoa varten varata 3 000 markkaa ja muihin varusteisiin ainakin tuhat markkaa. Halvaksi harrastukseksi laskuvarjohyppäämistä ei voi sanoa, ja vapaa-ajan se vie melko tarkkaan: se vaatii jatkuvaa har-

joittelua ja koulutusta ja varusteiden huoltokin vie oman aikansa. Ja sitten se hyppy. Suotuisaa säätä ja tuulta odotellaan usein tuntikausia. Sitten varusteet ylle ja raahaat raskasta varjoa koneeseen, kiertelet ylilmoissa ja odotat hyppyyvuoroasi. Sinun vuorosi — noin minuutin kestävä liitely taivaalla. Sitten puolisen tuntia varjon pakkaamista. — Kuitenkin siinä täytyy olla jotakin. Sen huomaa kun seuraa hyppääjien valmistautumista ja valtavaa innostusta millä he osallistuvat muitten hyppyyihin. Kun yrittää tiedustella hyppäämisen ihmeellisyyttä, saa vastaukseksi kummastuneen toteamuksen: — Näit-hän sinä juuri kun ne tulivat alas.

Tuula on hypännyt vasta 40 kertaa, mutta harrastus on jäänyt toistaiseksi lievän loukkaantumisen vuoksi. Hän on kuitenkin innokkaasti seuraamassa SM-kilpailuja Utissa. Tuula on ikänsä asunut Malmin lentokentän liepeillä. Jo pienenä hän päätti, että kyllä hänkin vielä joskus. . .

— Alkususäyksenä saattaa olla uteliaisuus ja halu todistaa, että uskaltaa. Parasta hyppäämisessä on kuitenkin se, että tuntee itsensä täysin vapaaksi, hallitsee itsensä.

Tuulan mielestä hyppääminen vaikuttaa myös mielenterveyteen, sillä onnistunut hyppy korvaa täysin pienet vastoinkäymiset muilla elämänaloilla, arkipäivän huolet ja murheet.

— Hyvä toverihenki on yös tärkeää. Kun toinen pakkaa varjon, jonka varaan panee henken-

sä, on pakko luottaa kavereiin.

Lahtelainen Raija Piltti on neljän vuoden aikana hypännyt 240 hyppyä.

— Mieheni veli on innokas hyppääjä, ja hän se sai minutkin kiinnostumaan. Hän kertoi, että naisiakin tarvittaisiin mukaan ja päätin lähteä kokeilemaan. Ensimmäinen hyppy oli fantastinen kokemus, mutta sitten yllättäen aloin pelätä hurjasti. Mutta kun pääsin kolmannen hypyn ohi, onkin harrastus vienyt kokonaan.

Talvisin Raija, joka työskentelee erään autoliikkeen kassassa, ehtii sentään harrastaa toista lempiharrastustaan judoa. Hän toimii viitenä iltana viikossa judokouluttajana.

— Laskuvarjohyppääminen pitäisi aloittaa tarpeeksi nuorena. Olen itse nyt 30-vuotias, mutta pitäisin 20 vuoden ikää ihanteellisena. Silloin ehtii ja jaksaa toudhuta enemmän mukana, ja tämä harrastus vaatii kyllä runsaasti aikaa.

Raili Harju on sairaanhoitaja-oppilas, joka on harrastanut hyppäämistä puolitoista vuotta. Hänellä on takanaan 90 hyppyä. Lupakirja on vielä kiinni spiraalihyppystä.

— Hyppäämisen paras puoli on edessä oleva vaikea tehtävä, jonka pystyy suorittamaan. Ja kun yhdestä pääsee on aina tavoite, uusi vaikeampi tehtävä, totesi Raili ja lähti juuri hankittu oma varjo selässään yrittämään sitä vaikeampaa.

Maija Peltonenkin hyppäsi seitsemän kertaa ja koki itsensä

vapaaksi taivaalla liidellesään. **Mutta hän lopetti hyppäämisen siihen. — Hyppymestarini kuoli hypätessään ja samoihin aikoihin putosi kaksi tyttöä. Aloin pohdiskella mahdollisuuksia selvitä tästä harrastuksesta hengissä. On kaksi mahdollisuutta, joko varjo aukeaa tai se ei aukea. Tietysti varavarjo on mukana, mutta saattaa olla, että minä en yhtäkkiä pystykään hallitsemaan itseäni enkä avaamaan varjoa. Ja jos varjo ei aukea, on peli selvä. Pahastakin auto-onnettomuudesta voi selvitä hyvällä onnella, mutta epäonnistunut laskuvarjohyppy johtaa aina välittömään hengenmenoon. Riski on mielestäni liian suuri, joten enää en hyppää.**

Yksi 15 000 hypystä johtaa kuolemaan. Muutamia vuosi sitten tilanne oli yksi 10 000 hypystä. Parempaan suuntaan ollaan siis menossa; turvallisuusmääräykset ovat kovat ja pienikin laiminlyönti johtaa armotta hyppykieltoon. Hyppäämiseen vihkiytyneitten mielestä jalkapallo on paljon vaarallisempi harrastus. No mustelmia tietysti tulee esimerkiksi varjon valjaista ja luita saattaa murtua. Muutamat harrastajat seurasivat varjon varassa kilpailevia kainalosauvojen varassa. Pientähän tuo on kuitenkin verrattuna siihen, mitä laskuvarjohyppääminen antaa. Ei se pelaa joka pelkää sopii laskuvarjohyppäämiseen siinä kuin mihin tahansa uskalikkojen urheilulajiin.